

Постріли Уляни Кашук

«Е на Полтавщині куточки, де природа наче втомлюється од безкінечного степу та й каже сама собі: «Годі!» і тоді перед очима виростає то гай, то ріденький перелісок, а то й справжній ліснице з такими могутніми стовбурами, яких не знайти в найславетніших пущах...»

Таким ліричним заспівом розпочинається книга повістей Анатолія Дімарова «Постріли Уляни Кашук».

Перша з повістей — про Уляну Кашук, про її героїчну і трагічну долю в дні фашистської окупації.

Був у неї син Микола, гарний і вродливий. І вишло так, що Миколина дівчина сподобалась якось плюгавенькому воро-

жому офіцеру. Щоб догодити цьому ублюдку, за-проданці-поліцаї вирішили хлопця знищити. Схопивши його мовби за порушення комендантської години, привели в управу і почали товкти чобітьми. Потім утопили в баюрі, щоб і сліди замести.

Злочинці глибоко помилялися, вважаючи, що з цією справою назавжди покінчено. Справедлива помста чекала на них удень і вночі. Роль месниці взяла на себе мати закатованого юнака.

Перший, на кого впала відплата, був Гордій. П'ять ночей простояла Уляна під коморою поліцаєв, поки, на-

решті, він вийшов з хати. Жінка оглушила його важким молотом, а потім аж до кладовища несла на собі, і там, біля синові могили, коли вбивця прийшов до пам'яті, покінчила з ним.

Тієї ж ночі, запаливши свою садибу, месниця в човні попливла в густі зарості очерету, подалі від берега. Вона була тут, серед темної ночі виходила на берег, щоб помститися ще двом поліцаєв, які замучили її сина. Филип одержав кулю через кілька ночей, а Корнію пощастило ще трохи продовжити свої приречені дні, бо якийсь Матвій, істота обмежена і нікчемна, побачив уночі на

болоті вогонь, біля якого грілась Уляна, і заявив окупантам. На жінку було влаштовано облаву.

Скупо й не часто описує автор душевний стан жінки, але який глибокий біль і скорбота звучать в його словах!

Кожна з повістей, що входять до книги, це хвилююча розповідь про героїзм радянських людей у боротьбі з фашизмом.

На сторінках цих творів про війну не описуються ні численні маси військ, ані прозорливість і мудрість полководців, які цими військами командують. Але в цьому й проявляється вміння автора: через події, що відбуваються на малій площі, показати ве-

лич всенародного подвигу, від окремого факту піти до масштабних соціальних узагальнень.

Все підладне Дімарову-прозаїку: ліричний опис природи; іскрометний народний гумор, такий до-речний у найнесподівані-

ших місцях; прекрасна мова, вміння будувати сюжет. Але особливо вражає хист автора ліпити характери. Кожен із змальованих тут героїв назавжди увійде в нашу пам'ять так, наче ми знали його в житті.

Ця книга—ще один монумент простим радянським людям, які боролись і перемогли.

В. МОСКАЛЕЦЬ.

«ЗАРЯ» — орган Лохвицького райкома Компартії України і районного Совету народних депутатів Полтавської області (на українском языке)

Телефони для довідок:
9-12-83, 9-14-00

Редактор **М. ПОТЬКАЛО.**

Газета виходить тричі на тиждень; у вівторок, четвер і суботу.

Спосіб друку — високій, 1 друк. аркуш. Тираж 1810. Індекс 62679. Замовлення 473. Лохвицька районна друкарня Полтавського облуправління в справах видавництва, поліграфії та книжкової торгівлі, 315810, м. Лохвиця, вул. Перемоги, 13, телефон 9-17-92.

Зоря, 1981, 31 січ.